

Savaş değil 1.5 trilyon dolarlık yatırım

Mehmet Yılmaz

Bu kitap Derin Düşünce Fikir Platformu'nun
okurlarına armağandır.

www.derindusunce.org

Birinci bölüm: Soçi'nin kışı

Aralık 2025

Karadeniz kıyısında şiddetli bir lodos esiyordu.

Soçi'nin en yüksek rakımlı tepesinde, 1960'ların sonunda inşa edilmiş ve o zamandan bu yana defalarca restore edilmiş olan devlet konuk evinin büyük salon penceresinden bakıldığında deniz neredeyse maviden siyaha dönmüştü. Terası ısıtan gizli sistemler binanın dışını bile konforlu sıcaklıkta tutuyordu ama pencereden görünen manzara —köpüklü dalgalar, eğilen çamlar, ufukta siyahlaşan bulut kütleleri— başka türlü bir mesaj veriyordu.

Nikolay Vorontsov bu manzaraya yıllardır bakmıştı.

Altmış dördündeydi. Saçları erken ağarmıştı, buna karşın yüzü hayatını büyük bölümünde geçirdiği kuzey şehirlerinin soğuşuna değil, güney güneşine maruz kalmış gibi bronzdu. Elleri, uzun parmakları, öne hafifçe çökmüş omuzları —bunların hepsi enerjisini sakınan, zamanın her birimini ölçen birinin bedeniydi. Rusya'nın en büyük bağımsız enerji holdingi olan Arktis Petrol'ün kurucusu ve fiilî sahibiydi. Kremlin'e olan yakınlığı bir sır değildi; sırrı, bu yakınlığın ne kadar derine gittiği idi.

O gece konuk evinde altı kişi daha vardı.

İran'dan General Farhad Nouri geldi. Devrim Muhafızları'nın bağımsız balistik birim komutanıydı. Elli sekiz yaşında, iri kemikli, sivil kıyafet içinde bile askeri duruşundan vazgeçemeyen biri. Yanında Albay Reza Mahdavi vardı —balistik programın operasyon plancısı; sakin, az konuşan, not almayan biri. Her şeyi zihninde saklardı.

İsrail'den iki kişi gelmişti. Yael Ben-Ari, eski bir istihbarat yüksek yetkilisiydi; üç yıl önce resmi görevinden ayrılmıştı ama istihbarat dünyasıyla bağlantıları kesmek istihbarat insanlarının bildiği bir şey değildir, kopmaz. Eitan Koren ise savunma sanayii ile siyasi çevre arasında gezinen, sözleşme masalarında büyümüş bir arabulucuydu.

Amerika'dan iki isim. Senatör Caleb Rourke ve Miriam Vale. Rourke, enerji, savunma harcamaları ve deniz yolu güvenliği komisyonlarının üyesiydi. Miriam Vale ise yıllarca enerji ve finans regülasyonu alanında üst düzey bir devlet görevlisiydi; sonra Körfez egemen fonlarını temsil eden bir danışmanlık şirketinin ortağı oldu.

Ve Adrian Kessler. Kessler bir ülkeyi temsil etmiyordu. Bu onun özelliği idi. Elli üç yaşındaydı, yapısı orta, görünüşü sıradan. Dünyanın dört kıtasında petrol, gaz, navlun, deniz sigortası ve türev araçlarını koordine eden bir finansal sinir sisteminin mimarıydı. Para, onun elinden geçerken iz bırakmayı öğrenmişti.

Bu altı kişi o akşam Soçi'de bir araya geldi. Toplantının resmi adı yoktu.

Vorontsov masanın başında değildi. Masanın başına geçmek, sorumluluk ilan etmektir. Pencerenin yakınında durdu ve konuşmaya başladı.

«Rusya bir kara savaşını yeterince hızlı kazanamaz» dedi. «Ama dünya enerji fiyatı üzerinden kazanabilir. Hürmüz titrerse Avrupa paniğe kapılır. Asya fazla öder. Yaptırımlar pazarlık konusu olur. Rus kargoları yeniden vazgeçilmez hale gelir.»

Nouri bardağını bırakmadan konuştu. «İran için bu hesap daha basit. Rejim sorgulanıyor. Protestolar büyüdü. Gençler devrimci anlatıya inanmıyor. Dış bir savaş her şeyi yeniden çerçeveler.»

Kessler o ana kadar hiç konuşmamıştı. Masanın ortasına bir sayfa bıraktı. «Hürmüz üç kez kapanmak zorunda değil. Bir kez, on ila on dört gün, belirsizlik yeterli.»

Sayfada şu rakamlar yazıyordu: Petrolde 420 milyar dolar, gazda 210 milyar dolar, navlun ve sigortada 250 milyar dolar, kredi ve CDS araçlarında 155 milyar dolar, Körfez hisselerinde 95 milyar dolar, savunmada 120 milyar dolar, altın ve döviz stratejilerinde 90 milyar dolar, iskontolu varlık alımlarından 170 milyar dolar. Brüt toplam: 1 trilyon 700 milyar dolar. Kayıplar ve maliyetlerden sonra net: 1 trilyon 500 milyar dolar.

Kimse itiraz etmedi. O gece toplantının adı konulmadı. Ama herkes neyi kabul ettiğini anlamıştı. Hürmüz Direktörlüğü o gece doğdu.

İkinci bölüm: Altyapı

Ocak - Aralık 2026

Direktörlük'ün ilk on iki ayı faaliyetin değil, hazırlığın yılı oldu.

Kessler, Ocak 2026'dan itibaren bir mimarın elle değil matematikle çizdiği türden bir yapı kurdu. Kamuya açık hiçbir iz yok, hiçbir haber, hiçbir açıklama. Ancak enerji, navlun, sigorta ve türev piyasalarını takip eden birisi dikkat ederse —ve dikkat etmek için birçok şeyi aynı anda izlemesi gerekiyordu— ilerleyen aylarda geriye dönük bakıldığında bir örüntünün varlığını fark edebilirdi.

Petrol piyasalarında işe başlandı. WTI ve Brent futures kontratları üzerine opsiyon pozisyonları biriktirildi. Bunlar yalnızca fiyatın yükseleceği yönünde değildi. Kessler'in yaklaşımı daha incelikliydi: piyasa, Hürmüz'ün açık mı, kapalı mı, mayınlı mı, vergilendirilmiş mi yoksa askeri kontrol altında mı olduğunu bilemez hale gelmelidir. Belirsizlik kendisidir — onu besleyen petrol vadeli işlemleri, takvim spreadleri ve fiyat swap sözleşmeleri bu senaryonun tüm ağırlığını taşıyordu.

Buna paralel olarak LNG ve doğal gaz pozisyonları oluşturuldu. Katar ve Birleşik Arap Emirlikleri'nden Asya'ya taşınan LNG'nin önemli bir kısmı Hürmüz üzerinden geçer. Kessler JKM swap sözleşmeleri, TTF vadeli işlemleri ve gaz opsiyonları üzerinden pozisyon aldı.

Rusya tarafında Vorontsov daha eski ve bedensel bir mantıkla ilerledi. Tanker rezervasyonu, kapasite ön alımı, fiziksel ticaret ağı. Hint Okyanusu güzergahlarında defalarca yer değiştiren, bazen Singapur bazen Muskat kaydıyla işlem gören kargoların takibi neredeyse imkânsızdı. Savaş döneminin en büyük karı her zaman silahlara değil, kargoların sahibine aitti.

Deniz sigortası tarafında Kessler, Londra'daki Lloyd's piyasasına ve Bermuda'daki yeniden sigorta araçlarına savaş primi riskine maruziyeti artıran sessiz bir çıkar ağı yerleştirdi. Araçları —hem koruma alan hem de prim satan, dengeli konumlanmış— tüm senaryolarda kâr ediyordu.

Navlun piyasasında da benzer bir strateji işledi. Baltic Dry Index ve tanker navlun oranları üzerine vadeli işlem pozisyonları biriktirilirken, aynı anda Körfez bölgesindeki büyük ticaret şirketleri sessizce navlun kapasitesi satın almaya başladı. Kriz gelmeden önce kapasite ucuzdur. Kriz geldiğinde mevcut her tonajın bedeli bir servet olur.

Senatör Rourke Washington'da görünürde hiçbir şey yapmadı. Bu onun sanatıydı: yapmamak. Miriam Vale ise müşterilerinin Körfez'deki varlık yapılarını 'yeniden optimize ediyordu.'

General Nouri ve Albay Mahdavi ise İran'da bambaşka bir denklemlle çalışıyordu. Sivil hükümetin bu operasyondan haberi olmamalıydı. Devrim Muhafızları, İran devletiyle örtüşen ama onunla özdeşleşmeyen bir yapıydı; kendi bütçesi, kendi ekonomisi, kendi karar zinciri olan bir devlet içi devlet. Mahdavi'nin birimi, balistik füze programının operasyonel karar alma sürecinde sivil onay mekanizmalarını devre dışı bırakabilen ender birimlerden biriydi.

Savaştan üç ay önce, Aralık 2026'da, pozisyonların büyük çoğunluğu yerindeydi. Kessler bir kez daha hesabını gözden geçirdi. Hiçbir pozisyon tek başına şüphe çekecek büyüklükte değildi. Tek tek bakıldığında her biri dünyanın her yerinde her gün yapılan işlemlerdi. Ama hepsini aynı anda, koordineli biçimde, doğru piyasada, doğru büyüklükte, doğru zamanlama ile yapan hiçbir finansal aktör yoktu. Yoktu, çünkü kimse aynı anda bu kadar çok şeyi öngöremezdi. Tabii her şeyi bizzat yazmadıkça.

Üçüncü bölüm: Kontrollü provokasyon

3 Mart 2027

Saldırı sabah yedide geldi.

Resmi açıklamada İsrail, İran'ın nükleer altyapısına yönelik 'önleyici bir kesinlik operasyonu' başlattığını duyurdu. Operasyonun tam adı basına yalnızca sonraki gün sızdı: Operasyon Demir Eşik.

İsrail Hava Kuvvetleri F-35I ve F-15I uçaklarıyla Natanz yakınlarındaki uranyum zenginleştirme tesisinin yer altı katmanlarını hedef aldı. Aynı anda deniz üzerinden atılan uzun menzilli füzeler Fordow'un yüzey altyapısını çarptı. Natanz'daki santrifüjlerin büyük bölümü tahrip edildi. Fordow yüzeyinde yangın çıktı. Tahran hükümeti olağanüstü toplantıya geçti.

Piyasaların tepkisi anındaydı. Brent petrolü açılıştan itibaren yüzde on üç yükseldi. Savunma hisseleri güçlü bir değer artışı yaşadı. Altın, güvenli liman talebini yansıtarak yükseldi. Körfez borsaları sert düştü.

Kessler, Frankfurt'taki ofisinden ekranları izliyordu. İlk gün, tahmin ettiği pozisyonun yaklaşık yüzde on ikisine karşılık geliyordu. Asıl hareket henüz gelmemişti.

4-5 Mart 2027. Tahran'ın resmi yanıtı kırk sekiz saat gecikmeyle geldi. Gecikme, Devrim Muhafızları'nın kendi iç koordinasyonundan kaynaklanıyordu. Sivil hükümet onay vermemişti çünkü onay talep edilmemişti. Mahdavi'nin birimi operasyonel özerkliğini kullandı.

İsrail üzerine balistik füze ve drone saldırısı başladı. Mahdavi'nin birimi yüzlerce kısa ve orta menzilli balistik füzeyi koordineli dalgalar halinde fırlattı. Aynı anda Şehit serisi kamikaze drone'ların büyük sürüleri harekete geçirildi. Hedefler yalnızca askeri değildi: Tel Aviv yakınındaki altyapı tesisleri, Hayfa limanı yakınındaki petrokimya yapıları, elektrik ağı bileşenleri de hedefteydi.

İsrail'in Demir Kubbe, David'in Sapanı ve Ok sistemi birlikte çalıştı ve büyük çoğunluğunu durdurdu. Ama büyük çoğunluk yeterli değildir; geri kalanlar vurdu.

Dördüncü bölüm: Amerika'nın üsler krizi

6 Mart 2027

Amerika Birleşik Devletleri'nin Körfez'deki üs ağına ve bölgede çıkarlarını temsil eden tesislere yönelik saldırılar 6 Mart sabahı başladı.

Bahreyn'deki Beşinci Filo komuta merkezi çevresindeki altyapı Mahdavi biriminin orta menzilli sistemlerinden birkaç isabet aldı. Katar'daki Udeid Hava Üssü yakınında iki patlama yaşandı. Kuveyt'teki Camp Arifjan, ıssız bir sektörüne isabet alan füzelerle sarsıldı. Birleşik Arap Emirlikleri'ndeki Al Dhafra Hava Üssü'nün dış çevre duvarı ve bir lojistik depo hasar gördü.

İnsani kayıplar, verilen ilk rakamlara göre on yediydi. Bunların on ikisi Amerikan askeriydi.

Piyasalar bu rakamı fiyatlamadı. Piyasalar şunu fiyatladı: Amerikan askeri varlığı bölgede ilk kez doğrudan hedef alınmıştı ve savunma sistemleri tüm isabetleri durdurmamıştı.

7-9 Mart 2027. Bu üç gün, sonraki bütün analizlerde 'güven erimesi' olarak adlandırıldı. Amerika'nın Körfez'deki askeri üstünlüğü, onlarca yıl boyunca hem dostlara hem düşmanlara karşı stratejik caydırıcılığın temel unsuru olmuştu. Beşinci Filo'nun bölgedeki varlığının işlevi, savaşmaktan çok savaşmak zorunda kalmayı önlemektir. Şimdi o algı sarsılmıştı.

Körfez monarşileri telefon trafiğini artırdı. Riyad, Washington'dan garantiler istedi. Abu Dhabi kendi hava savunma sistemini bağımsız biçimde yeniden konumlandırdı. Katar, Udeid'deki Amerikan varlığının gözden geçirilmesini talep etti.

Dubai Finansal Piyasası 7 Mart'ta yüzde on bir geriledi. Abu Dhabi Menkul Kıymetler Borsası yüzde dokuz düştü. Emirates NBD, Dubai İslam Bankası ve First Abu Dhabi Bank ciddi kayıplar yaşadı. Emaar Properties yüzde on yedi geriledi. Air Arabia yüzde on üç düştü.

Direktörlük'ün Körfez hisseleri üzerine kurulu kısa pozisyonları tahsil etmeye başladı: 95 milyar doların ilk dilimi aktı. Ama Kesslerler gerçek büyüklüğün hâlâ gelmediğini biliyordu. Gerçek büyüklük denizdeydi.

Beşinci bölüm: Hürmüz

12 Mart 2027

İran Devrim Muhafızları Deniz Kuvvetleri saat 04.17'de yaptığı açıklamada Hürmüz Boğazı'nın artık serbest seyrüsefer bölgesi olmadığını ilan etti.

Günde yaklaşık yirmi milyon varil petrol Hürmüz Boğazı'ndan geçiyordu. Bu, deniz yoluyla taşınan dünya petrolünün yaklaşık dörtte birine karşılık geliyordu. Katar ve Birleşik Arap Emirlikleri LNG ihracatının büyük bölümü de aynı koridordan akıyordu. O koridorun belirsizliği tek bir sonuç üretir: fiyat.

Brent petrolü, açıklamadan sonraki altı saat içinde varil başına yirmi iki dolar yükseldi. Bu, enerji piyasalarının kısa tarihinde üçüncü en büyük tek günlük artış oldu. WTI bunu takip etti. JKM LNG fiyatları yüzde otuz sekiz arttı. TTF, Avrupa'nın gaz fiyatlaması için referans noktası, dört saatte yüzde yirmi yedi yükseldi.

Deniz sigortası piyasası fiilen dondu. Lloyd's piyasasında savaş primleri birkaç saatte iki katına çıktı. Bazı sigortacılar Körfez bölgesi için poliçe yazmayı geçici olarak durdurdu. Sigortasız tanker, işletme lisansını kaybeden tanker demektir.

Mevcut navlun kapasitesi bir gecede servet değerine ulaştı. Vorontsov'un ağının önceden rezerve ettiği tankerler artık alternatif güzergâhlarda yönlendirilebilecek tek güvenilir taşıma aracıydı.

Kessler hesapladı. Petrol ve gaz piyasalarından ilk tahsilat: 420 milyar dolar brüt. Bu rakamın içinde WTI ve Brent futures kontratları, opsiyon stratejileri, takvim spreadleri ve volatilité üzerine kurulu straddle ile strangle pozisyonlarının tümü vardı. Kessler yalnızca yükselişe değil, piyasanın belirsizliğine oynamıştı.

13-18 Mart 2027. İran ikinci bir saldırı dalgasını devreye aldı. Hedefler ekonomik öneme sahip noktalardı: Birleşik Arap Emirlikleri'nin doğal gaz işleme tesisi yakınında bir patlama, Katar'ın LNG ihracat terminalinin deniz koridorunda uyarı atışları, Umman Körfezi'nde iki ticari tanker yakınında mayın benzeri nesnelere bildirilmesi.

'Mayın' kelimesi bir ticaret gazetesinde manşet olduğu anda sigorta piyasası yeniden geriledi. Lloyd's, Umman Körfezi ve Hürmüz güzergahlarını 'aktif savaş riski bölgesi' olarak yeniden sınıflandırdı. Navlun ve sigorta piyasalarından toplam tahsilat 250 milyar dolara ulaştı. Kredi temerrüt swap sözleşmeleri yükseldi. Direktörlük'ün CDS pozisyonları buradan 155 milyar dolar tahsil etti.

Altıncı bölüm: Çin'in hesabı

15-20 Mart 2027

Pekin'de Devlet Konseyi'nin enerji ve dış politika komiteleri olağanüstü toplantı topladı.

Çin'in pozisyonu görünürde netti ama pratikte ikili bir denklem kuruyordu. Birinci sorun: Çin, petrol ve doğal gaz ithalatının büyük çoğunluğunu Hürmüz koridoru üzerinden sağlıyordu. Fiyatların bu hızla yükselmesi Çin ekonomisine direkt zarar veriyordu.

İkinci sorun daha büyüktü: Çin'in elinde yaklaşık bir trilyon dolar değerinde ABD Hazine tahvili bulunuyordu. Bu tahvilleri satmak isteseydi bile piyasayı çöktürmek zorunda kalırdı. Ama dolar, Hürmüz krizi derinleşirken güçlendi. Çin'in elinden çıkaramadığı bu varlık stokunun değeri, dolar güçlendikçe daha az erozyona uğruyordu.

Sonuç: Çin sessiz kaldı. Bu sessizlik tesadüf değildi, aktif bir tercih sonucuydu. Resmi açıklama üç unsuru içeriyordu: çatışmanın derhal sona erdirilmesi çağrısı, insancıl hukuka saygı ve deniz yollarının tüm taraflar için açık kalması gerektiği. Bu cümleler diplomatik dilde 'taraf tutmuyorum' anlamına gelir.

Kessler bunu hesaba katmıştı. Çin'in sessizliği Hürmüz krizinin büyümesini kesmedi. Büyümesine izin verdi. Bu fark küçük değildi.

Yedinci bölüm: Fiziksel ticaret

18-28 Mart 2027

Vorontsov'un ağı bu dönemde en yüksek hacmine ulaştı.

Hürmüz koridoru fiilen işlevsizleşince Asya'nın kısa vadeli arz açığı doğdu. Japonya, Güney Kore, Tayvan ve bir ölçüde Hindistan'ın stratejik rezervleri haftalık tüketim için tutulur, aylık için değil.

Alternatif arz kaynağı neredeydi? Rusya, Kazakistan, Azerbaycan. Bunların hepsinin sevkiyatları Hürmüz'ü kullanmıyordu.

Vorontsov'un ticaret şirketleri kıtlık primiyle yeniden satış gerçekleştirdi. Bu serbest piyasa fiyatlamasıydı: arz azaldığında fiyat yükselir. Vorontsov arzı kontrol etmiyordu. Sadece en büyük alternatif arzın sahibiydi.

Rus, Kazak ve Azerbaycan fiziksel ticaret operasyonlarından ve kıtlık primleriyle yeniden satış sözleşmelerinden toplam tahsilat: 190 milyar dolar.

Sekizinci bölüm: Ateşkes

30 Mart - 10 Nisan 2027

İlk ateşkes söylentileri 28 Mart'ta çıktı.

Petrol fiyatları üç günde yüzde on sekiz geri çekildi. Kessler gülümsedi. Ateşkes söylentisi petrolü düşürmüştü. Ama Kessler yalnızca yükselişe değil, oynaklığa oynamıştı. Fiyat aşağı giderse de yeterince sert giderse straddle pozisyonları kâr üretir. Fiyatın yönü değil, hareketi önemliydi.

Sonra söylentiler çöktü: İran masadan kalktı. Piyasalar yeniden gerildi. Petrol tekrar yükseldi. Bu salınım iki haftaya yayıldı.

9 Nisan'da Katar arabuluculuğuyla çerçeve metin imzalandı. 'Geçici insani ateşkes' olarak adlandırıldı. Tankerler yeniden hareketlendi.

Direktörlük kâr alma sürecine girdi. Petrolden 420 milyar dolar. LNG ve gazdan 210 milyar dolar. Fiziksel ticaret operasyonlarından 190 milyar dolar. Deniz sigortası ve savaş primlerinden 135 milyar dolar. Navlun ve tanker kapasitesinden 115 milyar dolar. Kredi ve CDS pozisyonlarından 155 milyar dolar. Körfez hisseleri ve bölgesel fonlardan 95 milyar dolar. Savunma hisselerinden 120 milyar dolar. Altın ve döviz stratejilerinden 90 milyar dolar. İskontolu varlık alımlarından 170 milyar dolar.

Brüt toplam: 1 trilyon 700 milyar dolar. Kayıplar ve maliyetlerden sonra net: 1 trilyon 500 milyar dolar.

Dokuzuncu bölüm: İmkânsızlık teoremi

Temmuz 2027

Şüphe, bir itiraftan doğmadı.

Finansal düzenleyici bir analistin geç bir gecede ekranına baktığında gördüğü şey buydu: aynı anda, aynı yönde, aynı piyasalarda, doğru zamanlarda, doğru büyüklüklerde pozisyon alan hiçbir normal aktör olamaz.

Bir emtia fonu petrolün yükseleceğini öngörebilir. Deneyimli bir makro fon gaz spreadlerini okuyabilir. Gelişmiş bir kredi yöneticisi enerji ithalatçısı ülkelerin CDS'lerini takip edebilir. Ama petrol, gaz, navlun, deniz sigortası, kredi, CDS, Körfez bankaları, savunma, altın, dövizler ve iskontolu varlık alımlarını —aynı anda, koordineli biçimde, doğru sırayla, doğru şiddette, doğru zamanlama ile— öngörebilen hiçbir aktör yoktur.

Hiç kimse aynı anda bu kadar çok piyasayı, bu kadar doğru bir sırayla, bu kadar isabetli büyüklükte aynı yönde öngöremez.

Tabii hiçbir şeyi öngörmemişse başka. Tabii piyasaları değil, savaşın kendisini yazmışsa başka.

Analisti dinleyen üst makam, raporu bir çekmecenin içine koydu. Kilitli değildi. Sadece kapatıldı.

Son bölüm: Skandal

Skandal, onların savaşa oynamış olmaları değildir.

Tarihte her büyük çatışmada savaşa oynamış olanlar olmuştur. Silah satıcıları, spekülâtorler, kararname yazarları, arka kapı lobicileri. Bunlar biliniyor, yazılıyor, belgeleniyor ve ardından unutuluyor.

Bu operasyonu farklı kılan şey başkaydı.

Skandal, savaşı toplam bir finansal ürüne dönüştürmüş olmalarıdır. Her füzenin bir fiyatı değıştirdiği. Her fiyat değışiminin bir marj çağrısını tetiklediği. Her marj çağrısının bir politikacıyı ya da düzenleyiciyi satın aldığı. Her satın alınan kararın savaşı bir gün daha uzattığı. Her uzayan günün yeni bir fiyat hareketini beslediği.

Hürmüz Direktörlüğü bir ittifak değildi. Bir ittifakta ortaklar aynı siyasi amacı paylaşır. Burada kimse aynı siyasi amacı paylaşmıyordu. İran rejimi hayatta kalmak istiyordu. Devrim Muhafızları özerkliğini genişletmek istiyordu. İsrail'deki hücre iç siyasi baskıyı dağıtmak istiyordu. Rourke ve Vale müşterilerinin pozisyonlarını güçlendirmek istiyordu. Vorontsov Rusya'nın enerji gelirini artırmak ve fiziksel ticaret ağını büyütmek istiyordu. Kessler ise hiçbir devletin, hiçbir ideolojinin değil, piyasanın kendisinin sahibi olmak istiyordu.

Beş farklı amaç, bir mekanizmada buluştu. Mekanizmanın adı Hürmüz'dü.

Kessler, Temmuz 2027'nin son haftasında Dubai'deydi. Sahil boyunca uzanan o geniş cam terasta oturdu, önüne bir kahve koyuldu ve denize baktı. Körfez, her zaman olduğu gibi, sessiz görünüyordu. Su üzerinde ışık kırılıyor, uzakta bir tanker yavaşça ilerliyordu.

Tanker Hürmüz'den geliyordu. Boğaz açıktı. Bu da planın bir parçasıydı.